

Sygn. akt I C 56/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant Monika Rząsowska

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...). W. O. Centrum Medycznego (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od (...) Publicznego Szpitala (...). W. O. Centrum Medycznego (...) w W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 15.518,52 zł (piętnaście tysięcy pięćset osiemnaście złotych 52/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 września 2013 roku;

II. zasądza od (...) Publicznego Szpitala (...). W. O. Centrum Medycznego (...) w W. na rzecz (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 56/14

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na dzień 19 sierpnia 2013 roku powód (...) S.A. z siedzibą w K. wystąpił przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) im. prof. W. (...) w W. o zasądzenie kwoty 15.518,52 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 8.890,56 zł od dnia 18 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.627,96 zł od dnia 16 lipca 2013 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu.

Dowód: pozew wraz z załącznikami-k.3-24.

W dniu 9 września 2013 roku Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. uwzględnił żądanie pozwu w całości, wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym-k.27.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 26 września 2013 roku pozwany (...) Publiczny Szpital (...) im. prof. W. (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa ponad kwotę 15.518,52 zł, oznaczenie sposobu wykonania zobowiązania poprzez zapłatę zasądzonej kwoty w trzech równych ratach miesięcznych płatnych na koniec danego miesiąca, w którym uprawomocni się orzeczenie w niniejszej sprawie, przy czym pierwsza rata wynosić będzie 5.518,80 zł a pozostałe 5. 000, 00 zł oraz o odstąpienie od obciążania go kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego na zasadzie art. 102 k.p.c. Ponadto pozwany podniósł zarzut niewłaściwości Sądu wnosząc o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż powództw w zakresie żądanych odsetek winno zostać oddalone z uwagi na fakt, że powód nie wykazała terminu id którego pozwany pozostaje w zwłoce z zapłata dochodzonych faktur. Ponadto podkreślając, że powód w żaden sposób nie wykazała, kiedy przedmiotowe faktury zostały doręczone pozwanemu i kiedy zostały przez niego zaakceptowane.

Dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty- k. 33-55.

Postanowieniem z dnia 23 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. postanowił zwolnić pozwanego w całości od kosztów sądowych.

Dowód: postanowienie-k.58.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. postanowił stwierdzić swoją niewłaściwość miejscową i przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Dowód: postanowieniek-k.65-66.

Pismem procesowym datowanym na dzień 20 lutego 2014 r. powód podtrzymał swoje żądanie dodatkowo modyfikując żądanie odnośnie odsetek ustawowych wnosząc o ich naliczanie od dnia sporządzenie sprzeciwu przez pozwanego tj. od dnia 26 września 2013 r.

Dowód: pismo procesowe-k.76-78.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) S.A. z siedzibą w K. zawarł z pozwanym (...) Publicznym Szpitalem (...) im. prof. W. (...) w W. umowę nr (...) z 12 czerwca 2012 r. oraz umowę nr (...) z dnia 26 kwietnia 2012 r. o zakup i dostarczenie towaru.

Dowód: umowy-k.12-18.

Na zakupiony przez pozwanego towar powód wystawił faktury VAT: faktura VAT nr (...) z terminem płatności 19 marca 2013 r. oraz fakturę VAT FN 537/13 z terminem płatności 15 lipca 2013 r.

Dowód: faktury VAT-k.5-6.

W związku z brakiem zapłaty powód wystosował ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z żądaniem odsetek od dnia wymagalności do dnia zapłaty.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty-k.7

Powyższy stan faktyczny, ustalony przez Sąd w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu, nie był sporny między stronami.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezsporne pomiędzy stronami w niniejszej sprawie pozostawały okoliczności podnoszone w toku niniejszego postępowania. Pozwany nie kwestionował istnienia wiarygodności głównej powoda i jej wysokości, a jedynie wysokość odsetek od tej należności wskazując, że powód nie wykazał terminu, od którego pozwany pozostaje w zwłoce z zapłata dochodzonej fakty VAT. Pozwany podnosił, iż termin wymagalności faktury wynosi 90 dni od daty otrzymania faktury VAT przez Zamawiającego (tu: pozwanego) i jej zaakceptowania. Przy czym pozwany powołując się na art. 6 k.c. jako dowód istnienia zobowiązania powód przedstawił faktury VAT, które według pozwanego nie zostały podpisane, ani

nie została wskazana data ich odbioru i akceptacji. W związku z powyższym w ocenie pozwanego powód nie wykazał w żaden sposób, kiedy przedmiotowa faktura została doręczona pozwanemu i kiedy została przez niego zaakceptowana. Ponadto nie kwestionował swojego zobowiązania wobec powoda w zakresie należności głównej do kwoty 15.518,52 zł. Pozwany wniósł jedynie o rozłożenie tej należności na trzy raty.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na treści art. 481 k.c., zgodnie, z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód po ostatecznym sprecyzowaniu wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 26 września 2013 roku do dnia zapłaty. W ocenie Sądu zarzut strony pozwanego odnoszący się do daty wymagalności dostawy należy uznać za chybiony. Podkreślenia wymaga, że data wymagalności wierzytelności będącej przedmiotem niniejszego postępowania, a tym samym data, od której powodowi należne są odsetki od kwoty należności głównej wynikała z faktury VAT wystawionej przez powodową spółkę. Ponadto powód, na którym spoczywał ciężar dowodu w sposób niebudzący żadnych wątpliwości wykazał, iż przedmiotowe faktury zostały pozwanemu doręczone.

Mając powyższe na względzie Sąd zasądził na rzecz powoda niekwestionowaną przez stronę pozwaną kwotę należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi od 26 września 2013 r. do dnia zapłaty (pkt. I sentencji wyroku)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o rozłożenie zaległych należności na raty. Zgodnie z treścią przepisu art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Uprawnienie to przysługuje Sądowi nie w sytuacjach wyjątkowych, ale w szczególnie uzasadnionych, tj. takich, w których ze względu na sytuację finansową spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione. Wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. W chwili, bowiem decydowania o rozłożeniu na raty, Sąd ma na względzie całe świadczenie wraz z narosłymi odsetkami za opóźnienie. Sąd zważył również, iż zastosowanie ww. art. 320 k.p.c. nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela, niewątpliwie, bowiem intencją wniesienia pozwu o zapłatę jest uzyskanie od pozwanego należnego świadczenia.

Nie ulega wątpliwości, że środki finansowe jakie otrzymuje pozwany od Narodowego Funduszu Zdrowia nie są adekwatne do jego potrzeb, co utrudnia utrzymanie pozwanemu płynności finansowej. W wyniku tego, następuje nieustanny wzrost zadłużenia, co pozwany wykazał dokumentacją księgową. Jednakże w ocenie Sądu, zła sytuacja finansowa pozwanego w tym konkretnym przypadku nie daje podstaw do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty. Sąd zważył bowiem, że wysokość zadłużenia po stronie pozwanego w szczególności nie gwarantuje spłaty należności w ratach na rzecz strony powodowej. Sąd miał na uwadze, że w niniejszej sprawie powód do chwili wyrokowania nie dokonał jakiegokolwiek wpłaty na poczet zadłużenia. Skoro zaś tego nie uczynił, nie kwestionując jednocześnie wysokości powstałego zadłużenia, winien był przygotować się na spłatę przysługującej powodowi należności. Nadto należało mieć również na uwadze, że rozłożenie świadczenia na raty nie może prowadzić do rażącego pokrzywdzenia wierzyciela. Nie ulega zaś wątpliwości, iż sytuacja w której wierzyciel przez wiele miesięcy pozbawiony jest należnej mu zapłaty za towar, rzutuje na jego własną płynność finansową. Zatem w ocenie Sądu, rozłożenie na raty spłaty zadłużenia wobec (...) Publicznego Szpitala (...) im. prof. W. (...) w W. nie znajduje uzasadnienia w okolicznościach przedmiotowej sprawy.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 kpc i odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu. Trudna sytuacja finansowa nie może być jedyną przesłanką do odstąpienia od obciążania strony kosztami procesu.

Takie działanie stało by w sprzeczności z ogólną zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany nie spełnił świadczenia dobrowolnie zatem wystąpienie przez powoda na drogę sądową celem odzyskania swoich należności było całkowicie zasadne a pozwany, który nie spełnił świadczenia, powinien ponieść tego konsekwencje. Pozwany od dłuższego czasu znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i zawierając umowę miał świadomość, że może mieć trudności z uregulowaniem swojego zobowiązania, zatem odstąpienie od ponoszenia przez niego kosztów postępowania prowadziłoby do niezasadnego obciążania powoda kosztami opłaty sądowej, kosztów zastępstwa prawnego i opłaty skarbowej, które to koszty powód zmuszony był ponieść z wyłącznej winy pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak pkt. II sentencji.

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.